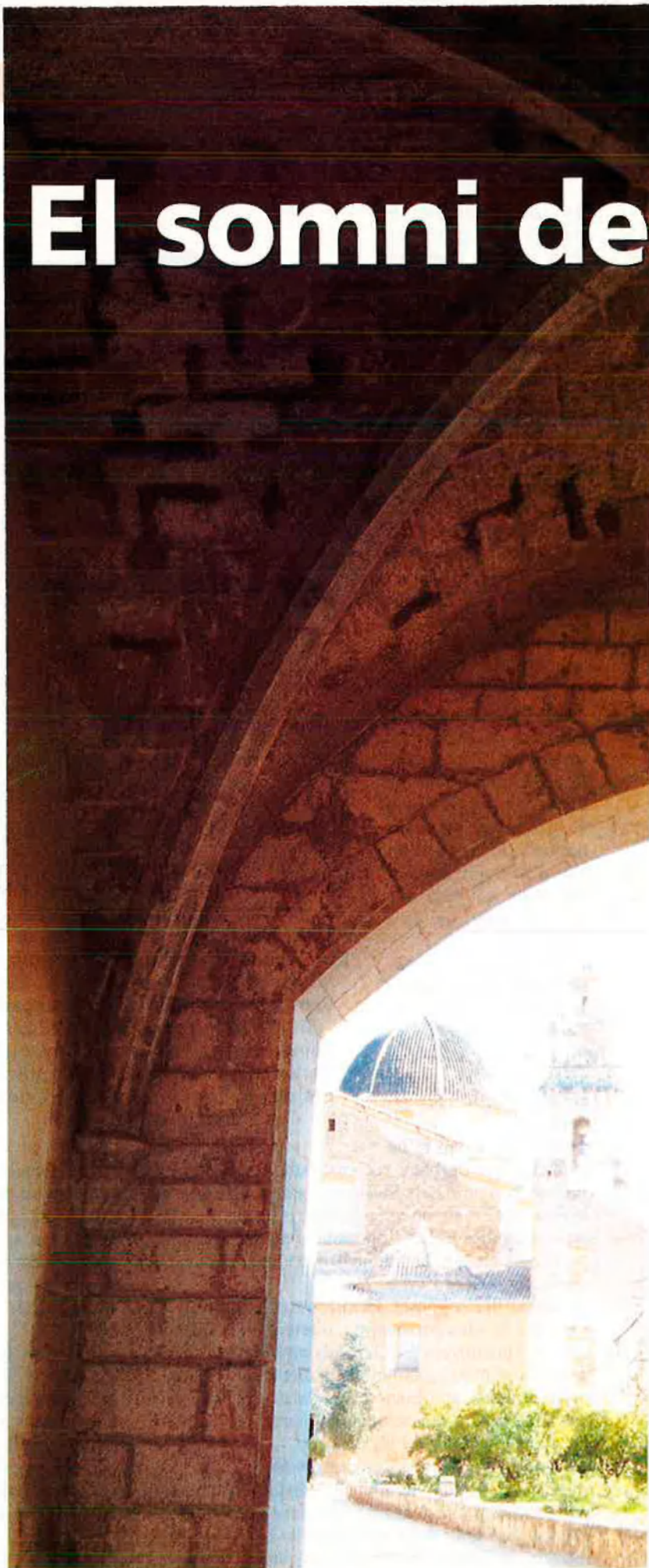

Poden unes ruïnes amb 700 anys d'història revifar econòmicament i políticament una regió? Aquest és el propòsit dels quatre ajuntaments de la subcomarca valenciana de la Valldigna, al nord de la Safor, un projecte que el govern Zaplana ha convertit en símbol del rearmament de la seua gestió.

Ara el Monestir de Santa Maria de la Valldigna forma part indivisible de la memòria col·lectiva del País Valencià i, més encara, ocupa un lloc d'excepció al si de l'amalgama de referents que han de permetre a la societat una identificació amb una història i un llegat patrimonial que donen alè a la personalitat dels valencians. És la batalla de la simbologia, de la imatge, que a les portes del tercer mil·lenni capitalitza els esforços de recuperació política que fa unes dècades els governs confiaven a l'expansió industrial i les infraestructures. En efecte, la factoria automobilística Ford podria obrir-hi una nova fàbrica, el Tren d'Alta Velocitat podria enllaçar València amb un eix d'Almeria a París, però cap d'aquests fets no rebria el tractament institucional que ha merescut la celebració del setè centenari de la fundació de Santa Maria de la Valldigna. En aquest document, EL TEMPS exposa algunes de les claus del més important esdeveniment cultural del final de segle valencià.

"El monestir de la Valldigna té, per nosaltres, el valor que té Poblet per als catalans"; la frase, reiteradament usada pel conseller de Cultura, Francesc Camps, i per la directora general de Patrimoni, Carmen Pérez, pertany al repertori del discurs amb què els conservadors valencians han iniciat una operació de deglució institucional del símbol: un símbol que, nascut amb la reivindicació nacionalista dels setanta, els és incòmode. L'ascendent d'autonomies com la del Principat de Catalunya, el País Basc, o el desvetllament polític produït recentment a Galícia, im-

El somni de

la Valldigna

primeixen inquietud en un govern, el del Partit Popular liderat per Eduardo Zaplana, que avança sotmès a la pressió dels conflictes que entrebanquen la normalitat valenciana sobre l'idioma o sobre l'autoidentificació regional: el dictamen encara pendent del Consell Valencià de Cultura que, per delegació expressa de la Generalitat, ha de consensuar opinions entorn de la llengua pròpia o l'enfrontament amb la iniciativa cívica nacionalista del Bloc de Progrés Jaume I i l'amplíssim sector social que representa, són assumptes que provoquen una crítica constant i negativa sobre l'acció del govern valencià. Per aquesta raó, el *poder valencià*, expressió amb què l'executiu presidit per Zaplana batejava la seua entrada a la Generalitat, ha implicat les tres diputacions valencianes, els ajuntaments d'Alacant, Castelló i València, i el govern mateix, en una iniciativa que modestament emprenien els municipis de Tavernes de la Valldigna, Simat de Valldigna, Benifairó i Barx sota l'eslògan de l'"Any de la Valldigna, 1998". Doncs bé, ja hi som!

Victorià Jiménez

Diferents vistes del monestir: al centre, des del Portal Nou; baix, la imatge de les restes del claustre al costat de l'església. L'acció reivindicativa d'Amics de la Valldigna aturà la destrucció dels murs que resten, i al seu recer s'ha emprès la rehabilitació del monument. (foto de l'esquerra: Rafa Gil)

RAFA GIL

